

Lyndon LaRouches Fire Love for produktivitet

Leder fra LaRouchePAC, 24. november, 2016 – LaRouches Fire Love  udgør én samlet politik, der tilsigter en forøgelse af menneskelig produktivitet.

Tag for eksempel i betragtning den umiddelbare fremtids samlede, internationale rumprogram, hvor et genoplivet NASA vil integrere sine bestræbelser med Kinas ledende rolle; med et genoplivet russisk program, baseret på den nødvendige genoplivelse af russisk videnskab; med Europa; og med mange andre lande, der netop nu begynder at kaste deres blik ud i rummet. Og snart vil dette globale rumprogram udvides til at inkorporere industrialiseringen af Månen, som den store Krafft Ehricke har forudsagt. Snart vil videnskabelige, tekniske og industrielle aktiviteter på Månen tilsammen udgøre en uerstattelig del af hele rumprogrammet – ikke længere blot et globalt rumprogram, men ét, der allerede inkorporerer det umiddelbart omkringliggende rum.

Ikke alene det: det forcerede program for fusionskraft, som er LaRouches Fjerde Lov, vil i sig selv blive integreret i det globale rumprogram. Menneskets udforskning af Solsystemet kræver fusionskraft, hvilket igen betyder, at fusionskraft må indarbejdes i hele indsatsen lige fra begyndelsen – tænk f.eks. på, hvordan alle trækkene ved det nu forældede rumfartssystem, som vi hidtil har benyttet os af, alle er blevet formet af trækkene ved det kemiske system for fremdrift, vi har brugt.

En undersøgelse af det 20. århundredes tyske, russiske og amerikanske ballistiske missilprogrammer, der gik forud for og lagde fundamentet til de efterfølgende rumprogrammer, viser os historiens mest storstilede, vertikale og horisontale integration af mange tusinde menneskers bestræbelser inden for

talrige videnskabelige, tekniske og industrielle discipliner og områder. Og dette glidende, integrerede design, den tekniske udarbejdelse, produktion og afprøvning, blev alle fundamentalt baseret på nye, fysiske principper. De kulminerede alle i et unikt system – aldrig før set – utroligt komplekst, bestående af tusinder af dele, og som alligevel ikke tolererer selv én eneste fiasko.

Da missilprogrammet gik over i rumprogrammet – da menneskeheden tog det første skridt ud i rummet, begyndende med Sovjetunionens opsendelse af Sputnik i 1957 – udvidedes den fornødne skala og kompleksitet, der kræves i den samlede rumindsats, uden sammenligning, selv, når man sammenligner med den forudgående revolution med de ballistiske missiler. For eksempel skrev Boris Chertok, i sin fire binds store, banebrydende førstehåndsberetning om det sovjetiske rumprogram: »Jeg vil påstå, at Koroljov [S.P. Koroljov, den største leder af det sovjetiske program] nok var den første, der forstod, at rumteknologi krævede en ny organisation ... For Koroljov, hans stedfortrædere og nære medarbejdere blev dette gigantiske, nye system til pga. et bredt syn på rumteknologi, ved at kombinere grundforskning, anvendt videnskab, specifikt design, produktion, opsendelse, flyvning og flykontrol, snarere end ud fra et specifikt rumfartøj. Dette enkeltkredsløbsarrangement begyndte at operere i 1959 og 1960. Hundreder og senere mange tusinder videnskabsfolks og specialisters beherskelse af dette kredsløb gjorde det muligt for menneskeheden at indlede Rumalderen i det 20. århundrede.«

Man kunne se topingeniører og designere i intens diskussion med maskinarbejdere i mange af værkstederne; disse tekniske arbejdere rådslog igen jævnligt i komiteer, og i mere intime sammenhænge, med de mest berømmede ledere af teoretisk videnskab. Den horisontale integration gennem dusinvis af institutioner og fabrikker var lige så intens. Det er forbløffende, at dette overhovedet kunne finde sted under Sovjetunionens system med centralplanlægning – som Anden

Verdenskrigs hårde skole havde nødvendiggjort – men det er en anden historie. Men det begyndte alt sammen at falde fra hinanden efter en stor, tragisk ulykke i 1960, og dernæst raserede Det britiske Imperiums agenter for Thatcher-politikken alt, hvad der var tilbage af sovjetisk videnskab i 1990'erne.

Det, der behøves for den umiddelbare fremtids rumprogram, er LaRouches kreditsystem i Hamiltons tradition, centreret omkring og dirigeret af en Nationalbank, som er et fleksibelt, almengældende system, der støtter alle dele af denne massivt komplekse produktionskæde, fra top til bund og fra den ene ende til den anden, og som i sig inkorporerer det, som afdøde Charles de Gaulle kaldte »indikativ planlægning«. Og vi taler naturligvis ikke kun om rumfart her, men om forøget, menneskelig produktivitet af enhver form og farve. Vores seneste oplevelse af dette er de midler, hvorved Franklin Roosevelts anvendelse af Hamiltons kreditsystem gjorde USA til et demokratiets arsenal for Anden Verdenskrig, og til langt den største, økonomiske magt, verden nogen sinde havde set. Med øjeblikkelige lån med lav rente til kontrakter om produktion til forsvaret, fra øverst til nederst i hierarkiet, gjorde Roosevelts system det muligt for denne massive struktur at 'vende på en tallerken'. At 'vende på en tallerken' imod helt nye, netop introducerede højere niveauer af videnskab og teknologi. Det er præcis, hvad vi nu har brug for – og hvad vi må opnå gennem LaRouches Fire Love.

Foto: 14. maj, 2010 – Et af NASA's sidste rumflyvninger, rumfærgen Atlantis besøger den Internationale Rumstation for vedligeholdelse og montage.